

Helga Zepp LaRouche hovedtale på konferencen I Schillers og Beethovens Ånd – Alle Mennesker Bliver Brødre!

Helga Zepp-LaRouche: Godmorgen, mine damer og herrer. Kære excellencer, mine damer og herrer, venner af Schiller Instituttet: Vi er samlet her på denne internationale internetkonference for at sende en påtrængende opfordring til verden, ikke kun om at vi måske er uger, dage eller timer fra den potentielt største katastrofe i menneskehedens historie – nemlig dens potentielle udslettelse i en atomkrig – men også for eftertrykkeligt at gøre opmærksom på, at der er en løsning; en vej ud af denne fare, hvis mennesker af god vilje forener sig over hele verden for at gennemtvinge dens gennemførelse. Det er mig en stor ære at byde alle de fremtrædende paneldeltagere, der repræsenterer det Globale Syd såvel som vestlige nationer, velkommen til dette 40-års jubilæum for Schiller Instituttets grundlæggelse!

Men de næste uger frem til den 20. januar er de farligste nogensinde; langt farligere end Cuba-krisen. Fordi NATO's og Ruslands, og måske andre nationers, atomarsenaler bliver affyret på varsling; hvilket betyder en varslingsperiode afhængigt af systemet på mellem 5 og 30 minutter, med en hæsblæsende optrapning trin for trin til det potentielle Harmageddon. Og i modsætning til Cuba-krisen er der ingen kommunikationslinje mellem de to sider.

Mens præsident Biden indtil for nylig nægtede at give Ukraine tilladelse til at bruge ATACMS-missiler til angreb dybt inde på Ruslands territorium af frygt for, at det ville betyde en

direkte militær konfrontation mellem USA og andre NATO-stater og Rusland, gav han mindre end to uger efter Donald Trumps valgsejr, den 17. november, denne tilladelse. Den blev så straks brugt af Ukraine den 19. november til angreb på den russiske region Kursk – som Ukraine havde invaderet den 3. august – og Brjansk; helt uden at tage hensyn til, at Putin havde opdateret den russiske atomare doktrin i slutningen af september. I denne doktrin står der i punkt 11, at »aggression mod Rusland og/eller dets allierede fra enhver ikke-atomstat med deltagelse eller støtte fra en atomstat nu vil blive betragtet som et fælles angreb.« Nu var USA og NATO de facto i krigstilstand med Rusland. Det forhindrede ikke admiral Thomas Buchanan fra den amerikanske STRATCOM [Strategic Command] i at erklære i Washington den 20. november ved et arrangement med titlen »Report Launch: Project Atom 2024« fra det amerikanske CSIS [Center for Strategic and International Studies], at USA ville være klar til en atomar udveksling, hvis USA's globale lederrolle var på spil.

Dagen efter, den 21. november, affyrede Rusland et nyt hypersonisk mellemdistancemissil, Oreshnik, mod Yuzhmash-våbenfabrikken i den ukrainske by Dnipro. Præsident Putin sagde følgende om dette angreb, da han talte til en konference i Collective Security Treaty Organization (CSTO) i Astana: »Dusinvis af sprænghoveder, selvstyrende enheder, angriber målet med en hastighed på 10 Mach [ti gange lydens hastighed]. Det er omkring tre kilometer i sekundet. Temperaturen på de angribende elementer når op på 4000 grader. Hvis jeg husker rigtigt«, bemærkede Putin, «er temperaturen på solens overflade 5.500-6000 grader. Derfor bliver alt, hvad der befinder sig i eksplosionens epicenter, splittet op i fraktioner, i elementarpartikler; alt bliver stort set til støv. Missilet er i stand til at ødelægge selv stærkt befæstede strukturer, og dem der ligger på betydelige dybder.« Med andre ord beskrev Putin virkningen af opstillingen af flere Oreshnik-missiler på én gang som værende lige så kraftig med hensyn til ødelæggelseskraft som et atomvåben.

Straks skyndte forskellige vestlige »eksperter« sig at nedtone kraften i dette nye våben som værende »ubetydelig« og ikke noget særligt. Men det går glip af pointen fra russiske militæksperter, som insisterer på, at hvis Oreshnik bruges i et koncentreret massivt angreb, hvor der bruges flere Oreshnik-missiler samtidig, så er resultatet sammenligneligt med et atomvåben.

Men det er et ikke-atomart våben, som kan affyres med næsten Mach 11 og derfor ikke kan opfanges af NATO-styrker. Det rammer sine mål med kinetisk energi med så høj hastighed, at den omdannes til termisk energi, som producerer en ekspanderende masse af overophedede dampe med en energitæthed, der svarer til TNT. Det skaber kratere som en meteor ved høj hastighed. De hypersoniske egenskaber ved dette nye våben betyder, at dets designere anvendte fysikken bag hydrodynamiske chokbølger.

Det er typisk for den sædvanlige benægtelse fra visse kræfter i Vesten, at Putin »bluffer«, at der »ikke er nogen røde linjer«, osv. osv., at afvise Oreshniks afgørende egenskaber: Nemlig at den ikke kan klassificeres som et masseødelæggelsesvåben; den udviser exceptionel præcision; og når den bruges i kombination med andre nyudviklede våben, som Rusland endnu ikke har demonstreret, men antydnet, kan den opnå en styrke, der nærmer sig et atomvåbens, men i modsætning til disse producerer den ikke nukleart nedfald.

Men Oreshnik-overraskelsen peger ud over den umiddelbare anvendelse på et andet fascinerende potentiale. Da verden allerede én gang før var truet af atomar udslettelse, under krisen med mellemdistancemissiler i begyndelsen af 1980'erne, hvor Pershing II og SS20 ligeledes blev rettet mod hinanden med en forvarselstid på kun 4-8 minutter, udviklede Lyndon LaRouche det forslag, som blev kendt som SDI, efter at præsident Reagan havde vedtaget det som USA's officielle strategiske politik i en tv-tale den 23. marts 1983. Det var i bund og grund ideen om, at begge supermagter, USA og

Sovjetunionen, i fællesskab skulle udvikle nye teknologier baseret på nye fysiske principper for at gøre atomvåben teknologisk forældede. LaRouches forslag omfattede ideen om at bruge disse nye teknologier som en videnskabelig drivkraft for de civile økonomier på begge sider og en fælles gigantisk teknologioverførsel til udviklingssektoren for at overvinde underudviklingen. Det var et omfattende design for at overvinde blokdannelsen til fordel for et samarbejde i gensidig interesse [for alle lande]. Dette forslag blev dengang afvist af Moskva med det argument, at det ville give Vesten flere fordele end Sovjetunionen.

Men ideen om at gøre atomvåben teknologisk forældede var tydeligvis et element i tilgangen, da Putin annoncerede en række nye våbensystemer i sin årlige statstale den 1. marts 2018, hvor han præsenterede videoer og animationer af atomdrevne krydsermissiler, hypersoniske krydsermissiler og et nyt ICBM-system, RS-28 Sarmat-missilet, som kaldes »Satan« i Vesten på grund af dets enorme ødelæggelseskraft. Det formodes at have 10 uafhængigt målbare reentry-raketter og op til 15 atomare spræghoveder.

Der er opfattelsen af våbenkontrolaftaler som et forsøg på at forhindre et atomart holocaust; men som vi har set i de sidste 23 år, fungerer det kun, hvis begge sider ærligt går med til aftalen. Praktisk talt hver eneste nedrustningstraktat mellem stormagterne er blevet annulleret. LaRouches ide, som blev støttet af Reagan helt frem til slutningen af hans præsidentperiode, var at gøre atomvåben teknologisk forældede. Udviklingen af Oreshnik er i bund og grund et skridt i den retning. Selv om den nuværende hastighed på næsten Mach 11 endnu ikke er tilstrækkelig til at være parallel med et atomvåben, er det efter al sandsynlighed endnu ikke slutningen på forskningen, der anvender princippet om chokbølger i hypersoniske missiler. Disse missiler vil ved en højere hastighed overgå effekten af atomvåben – sandsynligvis i kombination med andre teknologier – så atomvåben kan blive

forældede.

Da de stridende parter i Europa i det 17. århundrede efter 150 års religionskrig indså, at en tredjedel af alle mennesker, landsbyer, dyr osv. var blevet ødelagt, indså de, at ingen ville være i live til at nyde sejren, hvis de blev ved med at kæmpe. De satte sig til forhandlingsbordet i Münster og Osnabrück, og efter fire år blev de enige om Den Westfalske Fred. I lyset af den overhængende risiko for en global atomkrig, som vil gøre en ende på alt liv på planeten, er det så ikke påtrængende at blive enige om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som bygger på Westfalens anerkendelse af, at enhver fredsorden skal tage hensyn til den andens, alle andres interesser? Og ville det ikke være yderst påtrængende, at disse forhandlinger omfattede et samarbejde mellem militærforskere fra Rusland, Kina og USA om at forske i nye fysiske principper, som kunne gøre atomvåben overflødige?

Kurt Campbell, viceudenrigsminister, sagde for nylig til House Foreign Affairs Committee: »Helt ærligt, Den kolde Krig blegner i sammenligning med de mangefacetterede udfordringer, som Kina repræsenterer,« og insisterede på, at dette ville være den mest betydningsfulde udfordring i USA's historie. »Det er ikke kun en militær udfordring; det er en udfordring over hele linjen. Det er i det Globale Syd. Det er inden for teknologi. Vi er nødt til at øge vores indsats over hele linjen.«

Denne fantastiske indrømmelse af, at det er Kinas videnskabelige og teknologiske fremgang og dermed det Globale Syds fremgang, der betragtes som den hidtil største trussel i USA's historie, fortjener en nærmere undersøgelse. Faktisk peger det på løsningen af den gordiske knude.

Da Den kolde Krig sluttede på grund af den sovjetiske økonomiske fiasko, var der i en vis periode ingen strategisk trussel, som så fremtrædende vidner fra dengang som den amerikanske ambassadør Jack Matlock og andre har bevidnet. Det ville have været absolut muligt, at gennemføre en global

fredsorden baseret på sådanne forslag som LaRouches »Produktive Trekant (Paris-Berlin-Wien)« fra 1989 og den Eurasiske Landbro fra 1991 som det økonomiske grundlag. Disse forslag blev afvist af de neokonservative i Washington og London på grundlag af det, der senere blev kaldt Wolfowitz-doktrinen, og det dermed forbundne brud på løfterne til Gorbatsjov om ikke at flytte NATO en tomme mod øst og ikke at udstationere udenlandske tropper på det tidligere DDR's territorium. Den første NATO-udvidelse i 1999 omfattede Polen, Tjekkiet og Ungarn; efterfulgt af yderligere fem, over 1.000 km mod øst, samt farvede revolutioner, regimeskift, interventionskrige og ensidige sanktioner; alt sammen med det formål at forsøge at bevise Fukuyamas udsagn om, at historien var slut med Den kolde Krig, hvilket betød, at hele verden til sidst ville vedtage den vestlige liberale demokratimodel.

Med det fulgte en uddybning af det paradigmeskift, som LaRouche havde advaret imod i sin historiske profeti fra 1971, da han karakteriserede Nixons støtte til fleksible valutakurser som et system, der uundgåeligt ville føre til et systemkollaps, hvis det blev vedtaget. Den transatlantiske verden opgav flere og flere sunde principper for realøkonomien til fordel for outsourcing til billige arbejdsmarkeder, just-in-time-produktionsformer, børsnoteringer og profitmaksimering gennem højrisikospekulation på derivatmarkederne. Samtidig førte opfattelsen af, at Rusland var blevet reduceret til en »regional magt«, som Obama havde insisteret på, til den fejlvurdering, at det ikke længere var nødvendigt at holde sig på forkant med teknologier relateret til højere energifluktætheder til fordel for en stærkt ideologiseret præference for »grønne« alternative energikilder med en meget lav energifluktæthed.

Kina på den anden side, som allerede var begyndt at gøre op med Kulturrevolutionens antividskabelige orientering med Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik, gjorde yderligere kvalitative fremskridt med præsident Xi Jinpings økonomiske

teori. Efter at Kina havde løftet {850 millioner – 850 millioner!} af sin egen befolkning ud af fattigdom, begyndte Xi at gøre den kinesiske udviklingsmodel tilgængelig for landene i det Globale Syd, da han indledte politikken for den Nye Silkevej i Kasakhstan i 2013. Det, der har udfoldet sig i de 11 år siden, er historiens største infrastrukturudviklingsprojekt, hvor der nu er 150 lande, der deltager i det, de betragter som en win-win-mulighed for dem selv til at overvinde deres egen fattigdom og underudvikling.

I Kina blev fokus på hurtig udvikling mere og mere erstattet af fokus på udvikling af høj kvalitet, opbygning af selvtillid og styrke inden for videnskab og teknologi.

Ifølge Critical Technology Tracker fra Australian Strategic Policy Institute (ASPI) er Kina nu førende inden for 37 ud af 44 teknologier, som ASPI sporer. Blandt dem er de vigtige områder forsvar, rumfart, robotteknologi, energi, miljø, bioteknologi, kunstig intelligens (AI), avancerede materialer og vigtige kvanteteknologiområder. Den viser også, at for nogle teknologier er alle verdens top 10 førende forskningsinstitutioner baseret i Kina, og de skaber tilsammen ni gange flere forskningsartikler med stor gennemslagskraft end det næstbedste land.

Denne vægtning er blevet accelereret siden omkring midten af 2023 af Xi Jinping, da han fremsatte ideen om »nye kvalitetsproduktivkræfter«, som skal »styres af nye teorier om produktivkræfter«. Han kræver, at »revolutionære gennembrud i teknologier« skal fremskynde fødslen af nye kvalitetsproduktivkræfter, som giver anledning til nye industrier, nye forretningsmodeller og nye vækstdrivere. Alt dette vil føre til en »eksplosion af originale og skelsættende innovationer inden for videnskab og teknologi.«

Xi Jinping giver det ikke det navn, men når man ser på resultatet af »eksplosionen af skelsættende teknologier«, er det meget tydeligt, at han er nået frem til stort set den

samme økonomiske videnskab som min afdøde mand, Lyndon LaRouche; som videoen i begyndelsen pegede på. Hele hans metode var baseret på en forståelse af, at lovene i det fysiske univers er af anti-entropisk karakter; og at ethvert kvalitativt fremskridt i opdagelsen af nye universelle fysiske principper nødvendigvis ville være af forstyrrende karakter og forårsage en ikke-lineær forøgelse af frihedsgraderne i virkningerne af den nye opdagelse. Målestokken for, om en sådan ny opdagelse ville være nyttig for menneskeheds overlevelsessevne på lang sigt, var hans opfattelse af, at den måtte føre til en højere relativ potentiel befolkningstæthed.

I sin artikel »Hvad er en økonomisk chokbølge?«, der blev udgivet i 1982, skrev han:

»Fra dette udgangspunkt foragter vi påstanden om, at menneskelig viden er karakteriseret ved at perfektionere en eksisterende teknologisk tilstand af gentagen, uforanderlig praksis. I det omfang vi blot gentager den samme teknologi mere stringent, dør menneskeheden. En nul-teknologisk vækstpolitik med lavslignende praksis er praksis i et samfund, der mangler den moralske egnethed til at overleve. Vi må foragte forestillinger om viden, som har at gøre med måling af gentagelige handlinger.«

Hele LaRouches videnskabelige økonomiske metode var baseret på det faktum, at han afviste John von Neumanns og Norbert Wieneres lineære euklidiske informationsteori og systemanalyse og i stedet anvendte den riemannske geometri, som blev præsenteret i den store Bernhard Riemanns artikel fra 1859: »On the Propagation of Plane Waves of Finite Amplitude« og andre af Riemanns skrifter, til at analysere økonomiske processer. Han understregede, at vi ikke lever i et univers som beskrevet af sådanne teoretikere i Isaac Newtons tradition, men i et univers, der er organiseret efter hydrodynamiske principper.

Det er historiens ironi, om man vil, at på de to eksistentielle områder, militærvidenskab og økonomi, er det de

nationer, der anvender de principper, som LaRouche understregede, der viser sig at være overlegne, mens de, der klamrer sig til aksiomerne i det euklidiske, aristoteliske og newtonske perspektiv, fejler. Ville det ikke være på tide at undersøge de erkendelsesmæssige årsager til dette – LaRouches videnskab?

Vi står ved et afgørende punkt for menneskehedens eksistens. I Ukraine er det enten øjeblikkelige fredsforhandlinger eller optrapning til en atomar brand. I Gaza dømmes menneskeheden foran en verdensdomstol, og dommen er knusende. Vi lader et folkemord fortsætte for øjnene af hele verden! Hele Sydvestasien er ved at gå op i flammer. Sydkorea, Georgien, Rumænien; alle er de skuepladser for verdensmagternes kamp.

Vi konfronteres med menneskehedens moralske test for at overleve. Enten sætter vi et nyt paradigme på dagsordenen, som sætter opfattelsen af den ene menneskehed først og kun tillader nationale interesser i sammenhæng med den ene menneskeheds interesser; eller også klarer vi den ikke som art.

Lad os afvise Carl Schmitts barbariske opfattelser, som hævdede, at essensen af politik ville være opdelingen i venner og fjender; og som tåbeligt anså politisk suverænitet som at have magten til »at beslutte undtagelsen« i en erklæret undtagelsestilstand. Lad os afvise tanken om, at forholdet mellem nationer er et nulsumsspil, hvor den ene vil være på toppen, og den anden taber. Vi er mennesker og ikke vilde dyr!

Vejen ud af denne eksistentielle krise er faktisk meget enkel: Vi må overbevise nationerne i det kollektive Vesten om at opgive deres eurocentriske arrogance, og i stedet samarbejde med nationerne i det Globale Syd, som udgør den Globale Majoritet med 85 % af den menneskelige befolkning, om at opbygge en retfærdig ny økonomisk verdensorden baseret på de fem principper for fredelig sameksistens og FN's charter.

For at gøre dette må vi endegyldigt opgive alle oligarkiske aksiomer i vores tænkning og erstatte dem med filosofien om {coincidentia oppositorum}, modsætningernes sammenfald af Nicholas af Cusa, som sætter os i stand til at tænke på menneskeheden som den højere Ene, som har en højere magt end de Mange.

Vi må gøre ånden i Beethovens {Niende symfoni} til vores ledestjerne; hvor han satte musik til Friedrich Schillers Ode til glæden. »Alle mennesker vil blive brødre«, for det er, hvad det vil sige at være menneske.